

Heilsa til Ingálv

Sjálfv um eg veit, at Ingálvur ikki dámar, at nakað hóvasták verður gjørt burtur úr honum, so kann eg ikki lata vera við at skriva nøkur fátøk orð, nú hann er náddur uppum tey sjeiti.

Júst nú framman undan jólum eru tíggu ár ligin síðan eg fyrstu ferð hitti Ingálv av Reyni og mær dámdi hann beinanvegin.

Ingálvur og abbi, sum eg eri uppkallaður eftir, vóru vinmenn. Og eg hevði høyr, at Ingálvur hevði gjørt nakrar blýatsskitsur av honum. Eg spurdi Ingálv um hann hevði tær enn. Hann játtaði og bjóðaði mær tær.

Síðan tá hava vit altíð antin heilsað ella prátað, tá okkara leiðir hava krosskastast.

Ingálvur er listamaður burturav, og hann er ein fjøllbroyttur listamaður. Ingálvur hevur seinastu nógvu árinum arbeitt innan abstraktu listina. Og oljumaðlingurin er hansara styrki.

Hóast mær frá fyrstu stund vit hittust fekk tokka til persónin Ingálv, so gekk eitt sindur seinni, áðrenn eg fekk eyguni upp fyri hansara listarligu evnum.

Nei, hetta er ikki heilt sætt, tí mær hevur altíð dámt væl hansara frálíku teikningar, men abstrakta listin var eitt sindur meir torfør.

Ingálvur hevur gjøgn-um mong ár arbeitt við gráum og svørtum litum, og kanska eitt sindur av reyðum. Eg kendi tað soleiðis, at hesar myndir ikki vóru bráðvakrar. Ein skuldi venja seg til tær, áðrenn tær fullu væl í eyguni.

Men so minnst eg eina hending, og tað er ein tann stórsta listarliga uppliving, eg havi havt í lívinum. Hetta hendi fyri einum fimm árum síðan. Ingálvur hevði stóra framsýning í Listaskálanum.

Ein hópur av málningum hingu uppi, og nú var okkurt nýtt hent. Guli og lætti liturin var yvir allari framsýningini. Motivini tyktust at vera tey somu og eg kendi tað soleiðis, at við hesi framsýning skilti eg teir málningar, sum eg hevði sæð frammanundan. Hetta var ein stórvingin løta sum eg seint gloymi.

Ingálvur er ein sera

dámligur maður at práta við. Hann hevur havt tætt samband við fleiri av okkara frægastu listamonnum, sum nú liggja undir grønutorvu. Eitt nú Mikines, Sigmund Petersen, Steffan Danielsen og mangar aðrar. Og tað er stuttligt at hoyra hann greiða frá listarliga samanhaldinum millum føroyskar listamenn mannsaldrar aftur í tíðina.

Hóast teknari og oljumaðlari burturav, so hevur Ingálvur so langt eg kann minnst ríka føroyingin við síni máttmiklu og vøkru rødd. Tað er ein

syngja, eitt nú passións-sálmarnar.

Ingálvur er andaliga virkin og Guðsótin er ein stórur partur av hansara lívi. Men hann er ikki ein av teim dømandi og tað meti eg sum eina stóra dygd.

Eg fari at ynskja tær hjartaliga tillukku við degnum, og at tú ert farin undir næsta málningin áðrenn seinasti er tornaður.

Jústinus Eidesgaard

»Hjarta hevja fagnarflogið«

Lag: Hjerte løft din glædes vinger

1.
*Hjarta hevja fagnarflogið.
Yvir fjøll
vitt um voll
tónar gleðibodið.
Lurta, hoyr, hvat einglar roða,
himni frá
ljóðar tá:
Kristus læt seg føða.*

2.
*Gud, vár faðir, náðir'kur,
gav í nátt
dýran drott,
ongum øðrum líkur;
til at bjarga oss úr neyðum
sendi hann
kærleikan
sterkari enn deyðin.*

3.
*Ganga tit á trongum vegi,
stedgið á,
her tit fá
ríka himnagleði,
sum kann hug og hjortu flova
— uggist við
slíkan frið,
eingin sorg kann kova.*

4.
*Tit, ið ongan góðan eiga,
eru rík,
tí at slík
vil hann helstur leiða!
Fylt hans goymsla er á tremur —
og hvønn tann
gleðir hann,
sum til dyrnar kemur.*

5.
*Latið okkum saman fara
stór og smá
til hann tá
samlast í hans skara.
Eingin longur er sín egin,
Jesu navn
framman stavn
lýsir okkum vegin.*

6.
*Prísíð, brøður, tí Guds orði,
sum varð hold
og á fold
hevur eyðnu borið.
Latið, jó!, teir tónar fróa
sum hin dag
eingil kvæð:
Kristus læt seg føða.*

eftir Grundtvig